

alles ontberende massa, voortdurend in revolutionaire spanning en extase kan worden gehouden, evenzoo in is de revolutionaire afgevaardigde in staat onafgebroken hoog gestemde revolutionaire redevoeringen en voortdurend niet dan negatieve kritiek tegen de heerschende klasse te houden.

Eerstens: de gestie van de proletarische massa komt met de geestesontwikkeling die zij in staat zal zijn in de kapitalistische maatschappij te bemachtigen niet tot een zoodanige hoogte dat zij zonder het inzicht van materieel voordeel op korten duur, de revolutionairen exaltatie zal blijven behouden;

Tweedens: Permanente revolutionaire kritiek wordt in het burgerlijk parlement een verveling en een bespotteling en den rev. vertegenwoordiger zelf een marteling, daar de heerschende klassen immers doof blijven voor ieder voorstel dat de grondslagen van haar heerschappij zal kunnen aantasten.

Wat verstaat men dan wel onder revolutionair parlementarisme?

Het voortdurend uitspreken van heftige redevoeringen?

Het onafgebroken aan de kaak stellen van de misdaden die de kapitalistische maatschappij voortbrengt?

Het permanent uiteenrafelen van de kapitalistische heerschappij-instellingen en methoden?

De in wetsformules ondergebrachte voorstellen pogen om te vormen?

Burgerlijke staatsorde door wetsformules te demokratiseren?

II.

Nu de S. D. P.'sche vertegenwoordigers deze illusie aan de massa opdisschen dat zij in het Nederlandsche parlement het revolutionair parlementarisme zullen vertegenwoordigen, gebiedt onze socialistische waarheidsplicht (amicus Plato enz!) de politieke waarde dezer illusie te onderzoeken.

Het voorbeeld waar men ons op wijst, is: Karl Liebknecht.

Met allen eerbied voor den persoon en zijn heroische plichtsbetrachting die Karl Liebknecht verdient, is zijn parlementair-revolutionaire houding geen voorbeeld voor de juistheid en deugdelijkheid eener taktiek, een strijdwijze van langen duur, maar het voorbeeld Liebknecht is een der weinig voorgekomen eminente daden van een met zijne geheele persoonlijkheid in de revolutionaire gestie levende revolutionair, die alleen zulk een taktiek in de bepaalde politieke situatie waarin de wereld verkeert, kan aanwenden.

De apathische houding van het aan nationalistische idioterie lijdende Deutsche proletariaat jegens Liebknecht bewijst onmiddellijk de waarheid van onze opvatting, dat zoolang de gestie van de massa zelve niet van dien aard zal zijn dat haar vertegenwoordigers tot permanente revolutionaire actie gedwongen worden, de meest revolutionair geëxalteerde speeche van de Wijnkoop's enz. veel overeenkomst zullen hebben met de legendarische Stem in de Woestijn.

Eerstens zijn niet alle vertegenwoordigers „Liebknechten“ en zelfs al hadden ze de politiek-morele mentaliteit van Liebknecht, dan nog wordt hunne revolutionair-parlementaire actie bepaald door de voorafgegangene situaties — zelfs een Liebknecht kan in vredetijd zulk een houding niet aannemen.

Het is niet van een zekere politieke galgenhumor ontbloeit wat de Volk-redactie schreef na de verkiezing van Wijnkoop—Van Ravesteijn: nu begint voor de S. D. P. een nieuwe periode. Zij moet met daden bewijzen enz. enz.; en in een ander artikel kwam de lijnstok: wat ons ook

scheidt, als wij tegenover de kapitalistische heerschers staan zal zij moeten bewijzen de belangen van de proletarische massa te willen behartigen (ik citeer uit mijn hoofd; textueel kan men het nalezen in de Volk-artikelen na 3 Juli j.l.)

Van het standpunt dat de S. D. A. P. nu eenmaal (helaas!) inneemt was en is deze slimme zet juist.

Het wringende pogen van „de Tribune“ om toch maar een van de S. D. A. P.'sche vertegenwoordigers te onderscheiden parlementaire taktiek te willen lanceeren, schijnt mij vooralsnog meer in woorden dan in daden te bestaan — misschien komen deze nog; zonder betweterige kritiek willen wij de komende arbeid onbevange afwachten.

III.

Er is maar één mogelijkheid van bestaan voor het permanent revolutionair parlementarisme, d. i. naar het voorbeeld van de Russische Soviët-regering.

Met welk een titanische kracht en inderdaad demonische krasheid moet zij voor haar bestaan vechten tegen een wereld van vijanden!

Haar worsteling is in het Laocoon beeld der Grieken geymboliseerd.

En, zoo er geen hulp komt uit West-Europa (waar de kansen zeer slecht staan) zal het droeve woord van Lenin en Trotzki in bittere vervulling gaan: slechts door West-Europese proletarische hulp kan de Russische revolutie zegevieren.

Laten wij het gerust erkennen, het West-Europese proletariaat heeft zich, door hier niet nader te bepalen oorzaken, tot die diepe gestie van idealisme niet weten op te werken. Indien ik aan een speciale ras-ziel zou gelooven, zou ik de Russische met haar durf en idealisme vër-boven die mijner West-Europese genooten stellen.

Hoort eens naar de brutale en totidiotisme toe arrogante domheid der West-Europese „moderne“ (!!!) arbeiders wanneer zij oordeelen over de domheid, en achterlijkheid van de Russische arbeiders.

— „Zij, die Russische analphabeten, kunnen toch geen socialistische maatschappij stichten; ze hebben nog geen kapitalisme doorgemaakt.“ zoo wauwelt men de halfgare, marxistische magazine verkoopen-de theoretici na!

Als de Russische Soviët regering verliest, dan komt dat op het schuldregister van den West-Europeeschen geest der karakterloze arbeidersmassa.

Is de proletarische massa in West-Europa en Amerika nog niet rijp voor doortasten, dan kan zij slechts voortgesleept worden door een van-boven af regerend werktuig, dat haar voor wetten fabrikatie meesleurt naar een staatskapitalistische fase in de menschen-maatschappij —; is dat inderdaad de fatale gang van de ontwikkeling, dan is elk revolutionair pogen voorloopig gedoemd tot sekte gedoe en wroeten.

Zien wij de houding van de S. D. P. in het verleden en haar hopeloos pogen om het anarchistisch gewiel tot bewust-Soc.-disciplinair besef te brengen, (!) dan schijnt mij haar intreden in het parlement het begin van het einde van haar bestaan.

De S. D. P. leiderspolitiek dood te drukken is aan de S. D. A. P. niet mogen gelukken, maar heeft kans van slagen, indien niet een socialistisch bewuste massa zich rondom hen groepeer (wat wij nu juist niet zien als te gaan gebeuren).

Een revolutionair parlementarisme of wat men daaronder verstaat, een voortdurende negatieve actie tegen de Kap.-machthebbers, kan alleen in tijden van revolutionaire spanning succes hebben.

Zoomin er sprake kan zijn van een per-

(1) Leest maar eens, „De Vrije Soc.“ van 20 Juli j.l. over Wijnkoop's revolutionaire bedoelingen!

manente revolutie met de tegenwoordige proletarische massa, evenzoo in zijn de massa-kiezers tevreden met een, slechts in woorden en formules voordeel bren-gende politiek.

De massa, zooals ze is, niet zooals men haar in theoretische verbeelding ziet, wenscht direct voordeel. De groote meerderheid komt alleen in opstand om haar directe materiele behoeften te kunnen bevredigen.

Dat is een der groote redenen wáárom ik twijfel aan de mogelijkheid van een revolutionair parlementarisme, zolang het peil der massa niet hooger schijnt te staan dan het verlangen naar onmiddellijk materieel voordeel zonder eenige idealistische doelbewustheid.

Het burgerlijk parlementarisme is geen wapen meer voor een het socialisme wil-lende massa — of, het kan niet anders en dan is de mechanische S. D. A. P.'sche taktiek de noodzakelijk-kwade en meest practische.

A. B. S.

De Internationale en de Wereldoorlog.

Bij 't begin van 't vijfde oorlogsjaar staat de wereldoorlog nog steeds in 't volle bloed van de massamoord. De Internationale is nog steeds dood en de strijd van de revolutionaire socialisten in alle landen ontzettend moeilijk.

Toch kunnen we niet zeggen dat dit oorlogsjaar niet meer nieuws bevat dan het voorafgaande. Integendeel, voor wie scherp ziet, kan geconstateerd worden, dat de Russische revolutie langzaam maar gestadig op den volkerenmoord aan invloed begint te winnen.

Als een stip aan den horizon in 't begin op alle mogelijk denkbare manieren beoor-deeld en veroordeeld, door bijna iedereen betwijfeld, is het thans het vraagstuk van den dag.

Langzaam en gestadig concentreert zich om de Russische revolutionairen de ééne reactionaire massa van de imperialistische bourgeoisie.

Hoe deze strijd ook in de naaste toekomst eindigen moge, dit ééne staat voor ons vast: het Russische voorbeeld heeft voorgoed de juistheid en doorvoerbaarheid van de marxistische wetenschap en theorie schitterend bewezen en alle werkelijk revolutionairen internationaal tot den strijd om de macht verenigd.

Alles wat burgerlijk denkt en voelt, alles wat parasiteert op den arbeid van het proletariaat, is in meer of mindere mate afkeerig van den strijd der Bolsjewiki in Rusland. Dat bewijst de waarheid van onze theorie dat de arbeiders alleen op hun eigen klasse zijn aangewezen in dezen bevrijdingsstrijd.

Ook in de Russische revolutie bleek, waar alle zakenmensen, kleine burgers, intellectuelen, industrieelen, bankiers, grond-bezitters enz. als één man tegenover de socialisering van de productiemiddelen stonden, de waarheid van onze socialistische theorie ook in dit opzicht dus schitterend bevestigd.

W. A. H.

Leest en verspreidt:

De taak der Revolutionaire Socialistten,

door W. S. v. REESEMA.

Prijs 10 cent.

Verkrijgbaar te Amsterdam, Valeriusstraat 72.

DE INTERNATIONALE
Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 6

:: 24 Aug. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: Productie en Politiek; Buitenlandsch overzicht; Van ver en van nabij; De staking der Rotterdamse Havenrevisanten; Economische democratie; Een weinig „Schadenfreude“.

Productie en Politiek.

De gelijkheid van alle imperialismen.

(W. A. H.) Het streven van alle nationale bourgeoisieën naar wereldmacht, steunend op de nationale productie en uitbuitings-mogelijkheden door nationaal kapitaalbezit, heeft na vier jaren wereldoorlog de geheele burgerlijke politiek beheerscht. Dat wil dus zeggen, dat de oude politiek van de bourgeoisie niet meer voldeed aan de economische voorwaarden die de productie in de zware industrie en het bankkapitaal eischen.

De ontwikkeling in Duitschland maakte dat dit land het eerst actief optrad. Naast het door de winsten van nationale productie opeengehoopte en geconcentreerde bankkapitaal, trad het belang en de behoefte der zware industrie sterk op den voorgrond. De zware industrie is die, welke de productie van machines omvat en in kapitalistischen zin alleen houdbaar door een voortdurende internationale politiek.

Deze internationale politiek van telkens wederkerende behoefte der kapitalistische productie is het scheppen van invloedsferen in vreemde landen om grondstoffen voor de industrie enerzijds en de uitbuiting van goedkope arbeidskrachten en voordeelige afzet van eigen productie aan machines anderzijds te verkrijgen.

Engeland bezat deze vreemde gebieden en invloedsferen; Duitschland moest, gedreven door dezelfde kapitalistische produktie-noodzakelijkheden, deze gebieden en invloedsferen veroveren.

Vandaar het uiterlijk verschil van deze imperialistische machtspolitici in de beide nationale producties.

Alle nationale verschil in het voeren van imperialistische politiek komt dus ten slotte uit dit voorbeeld van de twee sterkste tegenstellingen in de nationale voorwaarden voor de productie neer op eenzelfde strekking die het in wezen beheerscht n.l. het behoud van de kapitalistische uitbuiting van de arbeidskracht in alle productie. Dat is de internationale politieke eenheid alier kapitalisten over de geheele wereld en vandaar hun woede tegen de Russische Roode Soviët-Republiek, die dit principe door proletarische klasse-organisatie probeert te nekken.

Deze politiek wordt in hoofdzaak door de banken het best geleid en begrepen, omdat deze den toestand in de productie door het direkte contact het beste overzien en nadeelige invloeden door de nationale beperktheid van het uitbuitingsgebied het eerst aan hun heurs bemerken.

Over deze noodzakelijkheden van de nationale productie in Duitschland zijn alle niet-revolutionaire socialisten in Duitschland gestruikeld. Zij verdedigden met dit argu-

ment van de productie hun steun aan de burgerlijk-imperialistische belangenpolitiek. Ofschoon zij het niet in ronde woorden uitspreken, beteekende toch hun houding het niet kunnen verdragen dat „hun“ Duitse bourgeoisie zoo door de bestaande toestanden achteruitgezet werd bij Engeland b.v. Zij vonden daarin een „rechtvaardiging“ van dezen oorlog.

Van proletarisch standpunt echter valt naar beide zijden niets te „rechtvaardigen“ omdat de noodzakelijkheden van beide nationale producties in principe beheerscht worden door het wezen van eenzelfde kapitalistische uitbuiting. Het proletarisch belang is alleen samen te trekken in het bestrijden en afschaffen van deze kapitalistische uitbuitingsmethoden.

**

Na vier jaar wereldoorlog springt voor ieder arbeider die zich voor de historische taak van zijn klasse interesseert, het veranderd karakter der nationale productie duidelijk naar voren. Eveneens de betekenis van het revolutionair zijn tegenover de nationale bourgeoisie.

De nieuwe basis waarvoor de nationale bourgeoisieën vechten om de kapitalistische methode van uitbuiting en productie te kunnen instandhouden kan alleen gevonden worden, wanneer alle bourgeoisieën tot de overtuiging komen, dat zij elkaar niet kunnen verdringen en dat alle nationale productie even noodzakelijk is, omdat de kapitalistische uitbuiting slechts door middel van nationale producties internationaal kan worden uitgeoefend.

Het optreden van de Russische Soviët-republiek heeft dit proces bespoedigd. Het reactionaire wezen van alle nationale producties n.l. de kapitalistische uitbuitingsmethode wordt in Rusland door socialistische organisatie van de productie den kop ingedrukt. Dat is het hoofdzakelijke principe, waardoor thans de nationale bourgeoisieën op één hoop worden gedreven, naar de mate waarin de Bolsjewiki er in zullen slagen deze socialistische voorwaarden voor de nieuwe proletarische maatschappij internationaal tot stand te brengen. Naar die mate wordt het zuiver kapitalistisch doel internationaal scherper door den wereldoorlog belicht en tevens... het wezen van den revolutionairen klassen-strijd door den directen strijd van het proletariaat voor het socialistisch einddoel ten aanzien van de productie bepaald.

De arbeiders over de geheele wereld hebben in groote massa tot nu toe uitsluitend getracht in de kapitalistische uitbuiting het zich zoo voordeel mogelijk te maken door lotsverbetering onder den invloed van de leiders met hun verburgerlijkte illusies.

In zulk een strijd kan de eenheid van het proletariaat als zelfstandige klasse met eigen doeleinden, niet tot uitbeelding komen. Zulk een strijd is in wezen, gelijk het kapitalisme zelf, anti-social. Het anti-social wezen van de kapitalistische productie komt nu op zijn scherpst naar voren. In vredetijd

is evenwel dezelfde strekking aanwezig. Dan verlijnt zij immers de kapitalistische uitbuitingsgeest en scheidt alleen sociale voorwaarden voor de machthebbers in de productie. Nu scheidt het oorlogsproductie en nieuwe sociale voorwaarden voor de nieuwe kapitalistische uitbuiters.

Dit anti-social wezen van de kapitalistische productie komt nu scherper, klaarder en direct doeltreffender naar voren dan in de zoogenaamde tijden van „vrede“ en „normale“ productie; altijd vernietigt het kapitalisme de sociale strekkingen van de arbeidskracht en vermoordt het proletariaat door uitbuiting.

Handel en militarisme drukken het sterkst dit anti-social wezen in vormen uit.

De burgerlijke vrede en de kapitalistische orde beteekenen voor het proletariaat eveneens vernietiging van het proletarisch klassedoeel; dus blijft er voor het proletariaat als revolutionaire klasse nog maar één weg open en deze is: het omwentelen van de militaristische oorlog voor kapitalistische doeleinden in klassenoorlog van het proletariaat voor socialistische doeleinden.

**

Het socialisme van wetenschap tot werkelijkheid.

De schijn waarmede de bourgeoisie de laatste kwarteeuw de arbeidende klasse bedrogen heeft, is de voorstelling alsof de eene bourgeois-partij meer voor de sociale kant van het arbeiderslot voelde dan de andere en dus een verbeterd kapitalisme langzamerhand niet tot de onmogelijkheden behoorde. De 4 jaren wereldoorlog hebben het thans anders laten zien voor hen, die dit aanschouwelijk onderricht in het absoluut anti-social wezen van de kapitalistische voortbrenging en maatschappij, noodig hadden.

Voor leiders, die de arbeidersbeweging aan „hun“ touwtje willen vasthouden, is door het uitspinnen in breede details van deze onderlinge tegenstellingen in de bourgeoisie op onderdeelen het belang ontstaan, — dat deze groepen leidt en beheerscht.

Men kan de werkelijkheid in het kapitalisme uit tweeërlei belangen-standpunt bezien. De ene is dat men in groote lijnen het wezen van de kapitalistische productie kenmerkt en als vanzelf sprekend aanneemt dat alle details en verdere ontledingen ditzelfde wezen weergeven en het andere standpunt (dat de leiders thans innemen) is het breed uitmeten in de aller-eerste plaats van de details om de massa niet het algemeen beeld van het kapitalisme in groote lijnen te geven, maar deze massa suggereeren met de idee dat zij de meesters zijn die de kapitalistische werkelijkheid onder de knie hebben.

Daardoor binden zij de beweging aan hun persoon en hun belang als leider.

Voor het proletariaat evenwel, dat het socialisme van wetenschap tot werkelijkheid moet maken en dat dus zijn eigen groote lijnen van strijd om toekomstig socia-

lisme in den dagelijkschen strijd in de produktie naar voren moet halen, werken alle overbodige details verwarrend op het beeld, dat het zich van de toekomst van zijn klasse moet scheppen. Bovendien, alle details van het kapitalisme blijken telkens en nu door den oorlog overduidelijk, volkomen in overeenstemming te zijn met zijn anti-sociale wezen.

De nieuwe „revolutionair-parlementairen“ hebben tot nu toe geen enkele doelbewuste poging gedaan om het beeld van de proletarische klasse, in haar gebonden zijn aan de produktie, in groote lijnen door de vraagstukken van den dag naar voren te brengen. Zij kunnen dit niet, omdat door hun vergeestelijkt leven met de burgerlijke kultuur en alles wat uit de kapitalistische produktie ontspringt, de belangrijkheid van het vraagstuk der produktie en politiek hier ontgaat. Voor hen geeft het beeld van de eene reactionaire massa van alle kapitalistische imperialismen geen nieuwe ideeën en beelden aan het pers-pectief van den toekomstigen strijd.

Alle elementen die zich nu in dezen strijd werpen om de onderlinge tegenstellingen in de bourgeoisieën uit te buiten, teeren nog op de magere en uitgehongerde restjes van de burgerlijke democratie en het burgerlijk radicalisme en kunnen het proletariaat alleen maar nieuwe illusies met desillusies brengen.

Elke groep van personen, die buiten de direkte produktie staat en zich in deze werkelijkheid van het proletariaat niet indend, komt tot een oppervlakkige strijdmethode, die den strijd om het socialisme niet opvoert tot die groote lijnen van den klassenstrijd, die noodig zijn om de massa aan te trekken. Zij denken teveel dit door hun sterke persoonlijkheid te kunnen doen.

De strijd voor het nieuwe socialisme eischt evenwel, naast een overtuigde persoonlijkheid, die de waarheid van het socialisme doet gevoelen, een die de moeilijkheden waarvoor het proletariaat in de produktie gesteld zal worden, om 't socialisme van wetenschap tot werkelijkheid te maken, goed voorvoelt.

In de allereerste plaats is daarvoor noodig dat het afzonderlijke beeld van een aparte politieke leiding, saamgevat in de „revolutionaire politiek-parlementaire leiders“ verdwijnt. Dat is filantropisch maakwerk van speciale politieke strevers, waardoor de arbeiders zich al te gemakkelijk van hun eigen zelfstandige taak afmaken.

Het gaat hiermede evenals met den strijd voor sociale hervormingen. Zoolang het proletariaat sterk onder den invloed staat van de mogelijkheid een verbeterd kapitalisme te kunnen maken, maakt het zich van het verder liggend doel telkens af.

Zoolang leiders in de beweging zich opdringen aan het proletariaat als „de revolutionaire politici“, blijft de massa onder den invloed van een nieuwe illusie.

Werkelijke, revolutionaire klassopolitiek kan alleen gevoerd worden door de revolutionairen zelf en alleen dan, wanneer onder die revolutionairen, de in bedrijfs-federaties strijdende arbeiders de strijd om de macht in de produktie, voorop stellen. Door zulk een strijd zal ook de vraag der tegenwoordigheid van het proletariaat in burgerlijke wetgevende lichamen tot oplossing komen.

Het leiderschap evenwel, werkt op de wijze als boven geschetst, n.l. wanneer het zich voedt met buiten de produktie staande „intellectuele cultuur“, contra-revolutionair op den strijd, die voert van wetenschappelijk socialisme tot werkelijkheid.

Buitenlandsch Overzicht.

ENGELAND.

(B. L.) Men weet dat in de kringen van

de zoogenaamde revolutionairen veel wordt geredetwist over het vraagpunt wat de voorwaarden voor een overwinning der Centralen zijn. Bij de beantwoording van dit punt heerscht in den regel een ondoor-dringbare duisternis. Mag men „de Tribune“, den heer Van Hamel en Vliegen gelooven, dan is iedere stap voorwaarts van de Duitse troepen aan het Westelijk front, reeds een overwinning, hetgeen volgens het eerste blad dan ieder kind weet. Deze tribunistische wonderkinderen zijn helaas niet te zien op de kermis. Het grootste wonderkind blijft intusschen „de Tribune“ zelf met zijn voor het overgrote deel uit „De Telegraaf“ geknepen berichten, die het bovendien nog minstens zes-entertig uur later opdischt.

Wat echter de heeren van Hamel en Vliegen mogen meenen en voor ons deel Dr. W. van Ravesteijn erbij, juist is bovenstaande meening niet. Het offensief van de Troepen der Entente heeft de Duitschers bijna alle voordeelen van vroegere bewegingen van het laatste jaar weer afgenomen. Indien echter de Duitschers er in geslaagd waren Parijs te bezetten — wat een voordeel zou zijn voor de Duitse wapenen — zou dit nog lang niet de overwinning zijn. De Geallieerden zouden volstrekt nog niet gedwongen zijn te kapitu-leeren, de voorwaarden der Duitschers aan te nemen. Dat echter deze kwestie zoo in het stikdonker wordt gelaten heeft zijn goede redenen; de combinaties die zij zoo-even hebben genoemd, streven ieder op eigen gelegenheid naar een overwinning van de Engelsch-Amerikaansche imperiums.

Dit brengt mee dat men streeft naar een vernietiging van Oostenrijk-Hongarije en de oplossing ervan in kleine staten en het verpletteren van de Duitse militaire machine, het impalmen der Duitse Koloniën, het heroveren van den Elzas, het inbezit nemen van den linker Rijnsoever en zoo mogelijk de economische boycot na den vrede, waarbij alleen de Engelsch-Amerikaansche militaire machine blijft en de heele wereld een prooi is van Amerika en Engeland om van de vasallen Italië en Frankrijk niet te gewagen.

Aan deze politiek wordt alles onder-geschiedt gemaakt en van dit standpunt en geen ander beschouwt b.v. Dr. van Ravesteijn — zonder het al te duidelijk te zeggen — de Russische revolutie, die Duitschland feitelijk van den beginne af had moeten verpletteren; zoo beschouwt hij ook den inval der Geallieerden in Siberië, die alleen Duitschland willen verhinderen toegang te krijgen tot het verre Oosten. Arme bloedjes, onschuldige kinderen, die Geallieerden.

**

Er is nu echter een officieele uitspraak betreffende de voorwaarden waaraan moet worden voldaan, voor er van een overwinning van het Duitse imperium sprake zou kunnen zijn.

Lloyd George heeft in de eerste vreek van Augustus in het Lagerhuis een over-zicht gegeven van den oorlogstoestand. De eerste Minister zei: „Vier jaar geleden besloot het Britsche Rijk zich met volle kracht en macht te werpen in den grootsten oorlog, waarvan de wereld ooit getuige is geweest. Dit geschiedde niet omdat een inval was gedaan op Britsch gebied, of dat zoo'n inval dreigde, maar omdat er een snoode schending was begaan van het voikenrecht.“

Toen de oorlog uitbrak hadden wij een vloot, die zoo sterk was als de drie in rang daarop volgende vloeten tezamen; wij hadden een overeenkomst met Frankrijk om het te hulp te snellen, wanneer het brooddronken mocht worden aangevallen“.

Den nadruk leggende op de belangrijkheid

van het werk, dat door de vloot is verricht, zeide Lloyd George, „dat indien de Geallieerden ter zee werden verslagen, het met den oorlog uit zou zijn. Duitschland zou nooit kunnen overwinnen of de vloot moest eerst verslagen zijn. En deze allerbelangrijkste beslissende strijd wordt voor-namelijk door de Britsche vloot gestreden!“.

Wij vestigen speciaal de aandacht op de uitspraak omtrent de vloot.

Hieruit blijkt dat de angst van Dr. van Ravesteijn voor een overwinning van de Centrale mogendheden en zijn daarop gebaseerde opportunistische taktiek, totaal ongegrond is. Lloyd George zal zeker wel iets weten van de „werkelijkheid“ waarmee de Tribune-redactie haar gevolg zoo uit-nemend weet te verdommen. Voor zoover wij weten is de Britsche vloot nog niet verslagen. Aan de voorwaarden voor de overwinning van het Centrale imperium is nog steeds niet voldaan. Deze werkelijkheid is het die wij hier in het licht stellen. Want door het koor van naschrijvers der partijbonzen wordt de werkelijkheid zoo totaal onkenbaar, dat wij haar eerst van de schimk moeten ontdoen, die zij van dag tot dag de werkelijkheid oplegt.

**

Intusschen hebben in Engeland, in de politiek, eenige dingen plaats gehad, waarop wij even de aandacht willen vestigen.

Een van de ondergeschikte ministers, Long, heeft bekend gemaakt, dat de regeer-ing is bekeerd tot de politiek van voor-keurrechten.

Over deze aloude politiek van den vrijhandel die plaats maakt voor bescher-mende tarieven, in te stellen tusschen Engeland en de Dominions, is vroeger reeds heftig gestreden. De kampioenen van deze voorkeurrechten was de vroegere radicaal Chamberlain, de man van den oorlog tegen Zuid-Afrika. Deze politiek van de nauwere economische eenheid van alle deelen van het Britsche Rijk door voorkeurtarieven, heeft in den tijd vóór den oorlog, schip-breuk geleden.

Thans echter schijnt de vroegere radicaal Lloyd George denzelfden weg op te gaan als wijlen Chamberlain. De storm, die eertijds losgebroken zou zijn indien zulk een voornemen van regeeringswege was publiek gemaakt, is niet te bekennen. Wel zijn er nog enkele bladen, niet be-hoorend aan Lord Northcliffe, die er niet van willen hooren, maar de oorlog heeft de gedachte van de Britsche Rijkseenheid doen groeien. Deze ommekeer in de poli-tiek van Engeland, wijst op den groei van het Britsche imperialisme met als gevolg, de invoering van protectie en opheffing van den vrijhandel. Lloyd George doet het werk van Chamberlain, den renegaat van radicalisme, apostel van Birmingham, later overgegaan naar het kamp van de uni-onisten, de tegenstanders van de liberalen.

Als Chamberlain uit zijn graf zou kunnen opstaan, zou hij plezier hebben van den opposant tegen den Zuid-Afrikaanschen oorlog, van den voorstander van vrijhandel, Lloyd George.

De vroegere radicaal voert immers ter-wille van het „voikenrecht“ den grootsten oorlog, die de wereldgeschiedenis heeft ge-kend, waarbij vergeleken de oorlog tegen de Boerenrepublieken slechts kinderspel was; het levenswerk van Chamberlain, de propagande voor protectie en rijkseenheid, maakt Lloyd George tot de politiek van Groof-Britannië en de overzeesche gebieden. Lloyd George overtreft Chamberlain. Het woord van de ironie der geschiedenis is hier niet misplaatst.

Van ver en van nabij.

(v. R.) Henri Guilbeaux. De bereidwil-

ligheid tot de algemeene staking van het Zwitsersche proletariaat heeft de Zwitsersche machthebbers voor de eischen der arbeiders doen zwichten. Een van de eischen was de vrijlating van onzen moedigen partij-genoot; de Zwitsersche arbeiders hebben Henri Guilbeaux aan het wereldproletariaat teruggegeven.

**

Infam is de wijze waarop in de „polemieek“ tusschen de redactie van „de Tribune“ en Gorter door de leiders van de S. D. P. de Russische Communisten pro-Duitsch worden genoemd. De redactie zegt dat Lenin „terecht“ pro-Duitsch is, in de zelfde mate als zij pro-Entente! „Lenin die tegen het Duitse imperialisme niets doet, staat op het punt de Entente den oorlog aan te doen“. Deze enormiteit wordt de lezers van „de Tribune“ opgedischt, terwijl ieder weten kan dat het omgekeerde het geval is en dat de Sovjet-Republiek er niet aan denkt wie dan ook „den oorlog aan te doen“. Alle correspondenties, zoowel van Duitse, als van Engelsche zijde, bevestigen in de laatste dagen dat de Bolsjewiki hun schitterende taktiek van gelijkstelling van beide imperialismen getrouw blijven!

**

Een onbaatzuchtig beursman. Na de redactie de ex-administratie. Na het kunstige woordenspel van de leiders, de plompe groliën van een sinds eenige jaren boven z'n geestelijken stand levend effec-ten makelaar.

Partijgenoot v. L. heeft gedurende lange tijd de leiding van de S. D. P. van nabij gevolgd en geen principiële afwijkingen kunnen ontdekken. En daarom meent hij moet het nu maar uit zijn met de kritiek; de genooten moeten nu schoon schip maken, want anders vervliegt de aantrek-kingskracht van de partij! Tot nu toe zegt hij hebben de hooge heeren de oppositie niet ernstig genomen, zij waren niet overtuigd van de onbaatzuchtigheid van de niet-meegaande partij-genooten. Maar nu komt Gorter en met dien reus gaat het zoo maar niet; voor hem is een lasterpraatje niet voldoende. Het is de vraag of de 3 maal 3 kolom praatjes van den beursgenoot wel afdoende zijn, maar nietwaar, er blijft wellicht iets van hangen, het helpt misschien een heel klein beetje de reputatie van den schrijver van het nieuwe Communistisch Manifest te knauwen! Want dit is nu wel gebleken: het doel van de stukken van redactie en ex-administratie tegen Gorter is niet rustige politiek, maar woordverdraaiende verwarring en aantasten van het karakter en den geest van Gorter.

En wat overigens partijgenoot v. L. aangaat, de oppositie neemt z'n lasterpraatjes voor wat ze zijn. Namelijk uitingen van iemand die in een sociaal milieu moet leven waar de gevoelsfeer nu eenmaal een andere waardeschatting dan baatzuchtigheid niet toelaat.

**

De kleinburgers en zatte renegaten van „Het Volk“ gaan rustig verder met het hoonen en belasteren van onze Russische kameraden. Terwijl in de „Neue Zeit“ het weekblad van de Duitse sociaal-impe-rialisten de mensjewik Verow z'n partij-genooten komt verwijten dat zij doorgingen de bolsjewiki te bestrijden in plaats van hun krachten aan den socialen opbouw te geven toen de macht eenmaal aan de Sovjets gekomen was, blijven onze refor-misten zich verknuteren in de toenemende gevaren van de Sovjetrepubliek. De buiten-land-redacteur van „het Volk“ likt zich reeds de lippen bij de gedachte aan het wraak-gericht dat z'n geest-verwanten onder het arbeidersvolk zullen houden wanneer zij door de bajonetten van de moderne „democratieën“ Engeland, Amerika,

en Japan er weer bovenop zullen zijn. De hollandsche Plechanow, renegaat van der Goes beleeft waarlijk vreugde aan z'n vacantie-plaatsvervanger, de van „kleine smeerlap“ tot sociale viespoes uitgedijde vroegere revolutionair Sam de Wolff!

En de redactie behoofdartikelt haar moreele afkeer van de bolsjewiki die noch haar bewondering, noch haar sympathie hebben! Het doet enigzins komisch aan dit losbarsten in ethische buitensporigheden van deze jammerlijke slavenzielen. Het is waarlijk te veel in één week; de kroko-dillentranen bij den dood van den kunstenaar Albert Hahn waren ruim voldoende. Het kan geen kwaad bij den grooten bek dien zij bij deze gelegenheid hebben opgezeten er aan te herinneren dat deze verwaten klein-burgers niet schroomden het werk van „hun“ Hahn te vervalschen als dit in hun kraam te pas kwam. Wij herinneren ons nog zeer goed de kreet van afschuif die in 1913 uit het congres te Zwolle opsteeg toen hun vieze praktijken toevallig bekend werden.

De staking der Rotterdamsche Havenreservisten.

(S.) In ons vorig nummer vestigden wij de aandacht op de prachtige houding der havenreservisten te Rotterdam, die eenparig weigerden, ondanks het advies der geza-menlijke besturen, de staking op te heffen.

Tevens wezen wij op den geest tot samenwerking, die onmiskenbaar op den voorgrond kwam. Naderhand is gebleken, dat op dien beroemden Zaterdagavond de geestkracht der bootwerkers uitgeput is geraakt; dat de stakers, in de meening ver-keerende, dat zij binnen een paar dagen de overwinning zouden hebben behaald, op hun lauweren zijn gaan rusten. Nu de staking verloren is, mag de vraag worden gesteld, of de vergadering in de Beurs niet verder had moeten gaan, dan het geven van een votum van wantrouwen aan de leiding, dat feitelijk bestemd was voor de bestuur-ders van den Centralen Bond. Wij aarzelen niet die vraag bevestigend te beantwoorden.

De stemming was gunstig voor het samen-stellen van een stakingscomité uit de ver-gadering, waarin het Bestuur der A. H. A. V. zitting had kunnen nemen, doch de moderne leiders ongetwijfeld zouden zijn uitgescha-keld. De oppositionele woordvoerders hebben dat gunstige moment laten voorbij-gaan.

Den volgende Maandag waren Heijkoop c.s. den toestand in den Centralen Bond weer meester; zij verkregen een motie van vertrouwen van hun huishoudelijke verga-dering, die tevens besloot verder geen ver-gaderingen gezamenlijk met de andere organisaties te beleggen.

Dit was de eerste stoot aan de staking toegebracht.

Wij achten het een ernstige fout van de andere, tot de samenwerkende organisaties behorende besturen, dat zij zich bij dat besluit hebben nedergelegd. Immers, daar-door zijn openbare vergaderingen geheel achterwege gebleven en is het vuur, dat in de Beursvergadering zoo fel brandde, in-stede van aangewakkerd, gebelust. De inzinking, die op het enthousiasme in de Beurs is gevolgd, zoude door een krachtige openbare propaganda, zoo niet geheel, dan toch voor een groot deel, voorkomen zijn geworden. Het gebrek aan initiatief bij de stakers, hetwelk somtijds gebrek aan belangstelling leek, is dus voornamelijk te wijten aan de moderne leiders. Het molesteeren van Heijkoop in de Beursvergadering hebben de moderne heeren op het geheele haven-proletariaat gewroken.

De eenige lichtpunten in de grauwe stilte, die de staking kenmerkte, waren het totaal ontbreken van onderkruipers in eigen rijen

en de grimmige vastbeslotenheid tot vol-houden, ondanks den honger, die vele ge-zinnen teisterde.

Als een krachtig comité van actie, niet verzwakt door de remmende Heijkoopianen, van de goede stemming onder de bootwer-kers gebruik had weten te maken, zoude het Korinklijk Nationaal Steuncomité zijn eisch tot onvoorwaardelijke overgave niet hebben kunnen handhaven. Vooral niet, als van begin af aan een landelijke actie tot uitbreiding der staking met alle middelen, was gevoerd.

In stede hiervan, is de staking, onder moderne leidersdru'k, angstvallig tot de bootwerkers en losse expeditiewerkers ter plaatse beperkt.

Als men meende, de heeren van het K. N. S. en de Scheepvaartvereniging daardoor gunstiger te stemmen, is men bedrogen uitgekomen.

De Autoriteiten hebben lang gewacht met het nemen van maatregelen om de staking te breken. Het rustige verloop der lossing van het stoomschip „Zijldijk“ der H. A. Lijn, door de vaste bootwerkers dier maatschappij, — waaronder bestuurders der moderne en christelijke organisaties waren, — toonde den havenkapitalisten spoedig, dat van verder ingrijpen niets te vreezen was.

De stakers zagen dan ook kalm toe, toen de Belgische geïnterneerden met de lossing der „Relief“-booten aanvingen. En even kalm en rustig is de staking opgeheven.

**

Zoo is deze staking wederom verloren door leiderstactiek en gebrek aan solidari-teitsgevoel bij de arbeiders.

Economische democratie.

I.

(v. R.) Het is niet de eerste en het zal niet de laatste maal zijn dat wij dit onderwerp aanroeren. Economische demo-cratie is de leuze, het groote bedrog waar-mee de sociale revolutie moet worden voor-komen, het is de speculatie van de heerschende klasse op het egoïsme, het naakte eigenbelang van de geschoolde vakarbeiders; met hun hulp moet het privaatzetel uit den wereldbrand gered worden, moet de bevoorrechte positie van de bourgeoisie behouden ten koste van het levensgeluk van de groote volksmassa. Wij hebben er reeds herhaaldelijk op gewezen dat ook in Holland de politiek van de bezittende klasse door dit streven meer en meer zal worden beheerscht. De groep van „de Internationale“ zal de gevaren die voor de volksmassa uit deze politiek voortvloeien steeds meer moeten aantoonen. Dit is des te meer noodzakelijk daar de leiding van de S. D. P. helaas ook op dit punt in gebreke is gebleven. Zij laat ook op dit gebied de Hollandsche arbeidersklasse stuurloos aan de verderfelijke invloed van het sociale demagogendom blootgesteld, ja door haar samengaan met de S. P. heeft zij de contra-revolutionaire krachten die op de syndicalistische arbeiders ook in dit land inwerken versterkt. Terwille van de kamerzetels heeft zij op de infame propaganda voor de sociale reactie van Kolthek c.s. niet gereageerd. De gevolgen van dit opportunisme zullen niet uitblijven: het groepsgevoel dat door de S. P. nu maandenlang zonder tegenwicht geprikkeld is zal het leger van de 50.000 revolutionaire stemmen als kaf doen uiteenstuiven bij de komende zware beproevingen.

Voor wij nagaan in welke mate dit sociale demagogendom dat in ons land hoe langer hoe drierster den kop opsteekt, reeds op de klassepositie van het Holland-sche proletariaat heeft ingewerkt, willen wij eenige verbijsterende voorbeelden geven

hoever in de Westersche „democratieën“ de nieuwe leuze de leiders en ook voor een deel reeds de geschoolde arbeiders zelf heeft gebracht.

De „Telegraaf“ brengt een interview van den leider van het Fransche N. A. S. Jouhaux, de vriend van Kolthek, Croiset & Co. door den Belgischen sociaal-patriot Piérard. 's Mans geestelijke staat is nu eindelijk tot de volgende platte demagogie verworpen. De economische organisatie van een land beweert Jouhaux moet op rationeële basis geschieden.

Een lagere inkoopsprijs en een grootere opbrengst ziedaar, de beide doeleinden. Het Frankrijk van gisteren was een Frankrijk van goedkoop arbeidersloon en dure grondstof.

Het omgekeerde dient de waarheid van morgen te zijn en wij zullen noodzakelijker wijs dezelfde industriële evolutie doormaken als Amerika. Maar daarvoor hebben wij kapitaal nodig. Vóór den oorlog belege men dit in het buitenland in de hoop op groote rente opbrengst. Ten einde nu het geld dat schuil gehouden wordt te voorschijn te tooveren, dient aan hen die op hun geld blijven zitten een maximum van vertrouwen te worden geschonken.

Zij moeten zich ter plaatse met eigen oogen rekenschap kunnen geven van het functioneren der zaken waarin zij hunne fondsen steken. Dus: industriële en bankaire decentralisatie — daar hebt u de formule voor den dag van morgen. Verder verwacht Jouhaux dat voor aanwending van de watervallen in de Alpen voor de electriciteitsdegrdstoffen in Frankrijk goedkoop zullen worden; voor die watervallen eischt hij staats-exploitatie.

Deze misdadige utopieën worden het Fransche proletariaat door z'n leiders voorgezet 70 jaar na de verschijning van het Communistisch Manifest, in het jaar van de verovering van de politieke macht door de Russische Arbeidersraden! Terwille van hooge loonen moeten de Fransche vakarbeiders de toekomst van het Europeesche proletariaat verraden; dat is de laatste wijsheid van Jouhaux, de vriend van de S. P. de vrienden van de S. D. P.!

De volgende keer zullen wij zien dat Cornelissen in dit lieve land van gedecentraliseerde industrie en banken en staats-exploitatie „medezeggenschap“ voor de vakarbeiders in hun eigen beter betaalde slavernij vraagt. En dat Kolthek in „Recht voor Allen“ deze nieuwe twistappel tusschen de Hollandsche syndicalisten gooit. Zullen de leiders van de S. D. P. over deze misdadige tactiek blijven zwijgen? Of frissen zij in de zomervacantie hun marxistische kennis wat op? Deze kan hun te pas komen in het Parlement om de aanslagen op het proletariaat van het S. P.-lid der revolutionaire fractie vanaf de openbare Tribune te ontmaskeren.

Of houdt Wijnkoop nog altijd staande zooals hij dat drie weken geleden in Hilversum deed dat er slechts kleine formeel verschillen tusschen S. D. P. en S. P. bestaan? Wij wachten met belangstelling de ontwikkeling van dit probleem af.

II.

(W. A. H.) Een van de bekendste trucs van de kapitalistische heerschers in de productie is om het voor te spiegelen alsof zij wel genegen zouden zijn den arbeiders medezeggenschap in de bedrijven toe te kennen.

De zoogenaamde economische democratie van Treub en Cornelissen, is een van de laatste grofste leugens, waarmede thans de massa der vakarbeiders vergiftigd wordt en wel daarom, omdat het betekent medeverantwoordelijkheidsgevoelens voor de kapitalistische productie bij het proletariaat kweken.

Want te zeggen heeft hij alleen wat, die de macht in de productie bezit en dit is hij die de centen geeft.

Het is nu nog niet erg genoeg dat de arbeiders op „zakelijke“ wijze worden uitgebuit, zij moeten het geheel der kapitalistische uitbuiting bovendien een beetje decoreren. En dit noemen de leiders van de S. P. notabene daadwerk. Dat is nu volgens hen geen kletsen, maar de eerste stap op den weg naar het daadwerkelijke socialisme.

Wij hebben met dergelijke uitdrukkingen al eerder kennis gemaakt; alle reformistische succesjagers van de S. D. A. P. gebruikten reeds voor hun daadwerkelijk zegekarretje deze knallende effectwoorden.

Het klinkt ook zoo schoon tot je mede-arbeiders te kunnen zeggen: zie je, dit is nou de eerste stap, dan volgt de tweede en zoo langzaam aan groeit onze macht, wast onze invloed en bereiken wij het socialisme.

Het revolutionaire socialisme wordt door dit bedrog verstikt en doodgedrukt. Tenminste de leiders van de S. P. probeeren het en wij zijn er om dit contra-revolutionair bedrijf en zijn doelbewust opzet te ontmaskeren. **Wij doen dit consequent omdat wij den strijd om de macht in de productie door het proletariaat voor alles stellen.**

In het orgaan van de S. P. „Recht voor Allen“ wordt deze politiek van de medezeggenschap in de bedrijven voorgesteld als te zijn een stap op den weg ter verovering van de macht in de productie. Vandaar de betiteling „economische democratie“.

Een ieder die niet pas in de arbeiders-beweging is, bemerkt hier terstond de oude reformistische S. D. A. P. politiek; in een nieuw gewaad, omdat vele vakarbeiders in het N. A. S. misleid moeten worden.

En we moeten het ronduit zeggen dat een ieder die in deze gruwelperiode van wereldoorlog met dergelijke methodes nog probeert het proletariaat op de kapitalistische lijfstok te laten zitten en er nog vaster op te plakken door de „medezeggenschap“ langzaam te „vergrooten“ (o huichelarij van leidersklieken), die is voor ons een doortrap contra-revolutionair.

En wat een uitkomst is zoo'n burgermans lijfstokje!

Aardige, gezellige babbeltjes met de „grootte lui“ over het bedrijf en de productie, wat een uitkomst voor Engelsche, Duitse, Fransche, Hollandsche imperialisten die allen zoo vurig verlangen naar een grondige uitroeiing van het boljewistisch element, de belichaming van het „heilooze idealisme“.

Arbeiders, ziet toch hoe de propagandisten van het sociaal-imperialisme à la Treub u langs een omweg met mooie woorden van uw eigen klassestrijd afzijdig trachten te houden!

Medezeggenschap zonder de macht is een frase, een leugen. Maar medezeggenschap nastreven in dit tijdperk waar alle imperialisme het Russisch revolutionair en anti-Kapitalistisch bewind wils worpen betekent bovendien voor een onderkruipers aalmoes uw internationale klasse-soldariteit verkoopen. En het „nieuwe“ dat deze leiders met dit bederf en vergift brengen blijkt dus niets anders te zijn dan een feitelijke politieke onderkruiperij van den strijd der Russischen revolutionairen.

Zij die nog illusies hebben omtrent den kamerzetel die door dit walgelijk verraad moet in stand worden gehouden en dienen tot grondslag voor verder succes en „uitbouw“ zullen vroeg of laat tot de nuchtere slotsom komen dat „succes“ en „uitbouw“ in deze richting van de „medezeggenschap“ in de productie slechts te bereiken is door een gewetenloze politiek tegenover de Revolutionairen en hun strijd

om de socialistische macht in de productie.

Arbeiders, weg met deze fraseurs en bedriegers!

Op voor de internationale klassetaak!

Een weinig „Schadenfreude“.

(A. B. S.) Ik kan het niet verhelen, maar nu heb ik mij toch eens zitten verkneuteren; ik heb mij voor de spiegel gezet en in een zelfgenoegzame monoloog gezegd: Bram, je bent toch een ziener, een profeet, een kom Troelstra zeg 't nog eens: een professor in de anatomie en psychologie van politieke charlatans!

Met hoeveel smaad en drek heeft men mij in mijn Antwerpschen tijd niet overladen, omdat ik de pretentie had „Monseigneur Docteur Modeste Terwogne, Membre Socialiste des Chambres représentatives Belges“ als een doodgevoen bourgeois — jakhals op politiek terrein van de Soc. arbeidersbew. te beschouwen en aan te klagen!

Ik was een brutale, vermetele 'n nen keeskoop, een dwaas en „een schoelje“.

Overal werd in Holland schriftelijk geïnformeerd naar mijn verleden.

F. M. Wibaut schreef een brief dat ik „niets ergs misdaan“ had (merci, mon cher ami!) en zoo werd ik door omkooprij en domheid door den heer Modeste Terwogne uit de werklidenpartij „gezet“, toen ik reeds harekirl gepleegd had, d. w. z. toen ik zelf vóór dien uit die partij was getreden.

In een vertoogschrift tot de Centrale Raad van de Belg. werkl.-partij, heb ik geschreven: Monsieur Terwogne is geen socialist — hij is een bourgeois wiens eezucht hem slechts dreef om „monsieur le député“ te zijn bij de arbeiders die door hunne onkunde en traagheid dezen bourgeois aan de bezegeling van zijn eezucht hielpen — zoo zijn er velen in uwe partij Genoeg!

Daar komt waarachtig, (zeker ten einde raad!) Jan Oudegeest en de Belgische Socialist en gaan nu dezen politieken avontuur in nog veel krasser termen hem publiekelijk aan de kaak stellen.

Ja, waarachtig, Jan Oudegeest komt met pathos verklaren.

— „Gij zijt zoo verburgerlijkt, Dr. Terwogne, (wanneer gij althans ooit goed socialist zijt geweest).

Zegt uwe dat wel, buurvrouw! Nee, Jan, dan zijt gij 'n nen betere socialist. Gij zijt een „man van de mannen“. Gij zijt 'n nen Jan! Ehwel, kameraad Jan, als gij nog 'n lijstje van het type Terwogne wilt hebben, geen haar beter dan deze vetgemeste spekslager en docteur in bronwater uit het paleis van de Ommegangstraat, zoowel uit de Belgische als overal elders.

Schrijf dan eens een kaartje om informatie. Het ras Terwogne's leeft ook onder uwe collega's nog, waarde Jan!

Leest en verspreidt:

De taak der Revolutionaire Socialist,

door W. S. v. REESEMA.

Prijs 10 cent.

Verkrijgbaar te Amsterdam, Valeriusstraat 72.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 7

:: 7 Sept. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Ons recht van bestaan; Het Duitse spook; Buitenlandsche berichten; Van verre en nabij; Het Revolutionair-Socialistisch Comité; Kapitalistische roofofbouw-politiek.

Ons recht van bestaan.

(C. O.) De oppositie in de S. D. P. heeft een wijder strekking, dan zich zoo oogen-schijnlijk laat aanzien, omdat haar oorzaak gezocht moet worden in een veranderende wijzen van strijdvoeren. Hadden tot nu toe de leden slechts bij hooge uitzondering de leiding der organisatie in handen, het opkomend verlangen daarvan regel te maken hebben het verzet, van anderen om dit recht te veroveren, van boven om de bevoorrechte positie te handhaven, versterkt. In dien strijd om de macht zal zich langzamerhand, in op- en neergaande beweging de lijn afteekenen, waarlangs het proletariaat zijn vrijmaking gaat bevechten. Niet alleen in de S. D. P. treedt dit verschijnsel aan den dag. Het congres van de moderne rijkswerkliden en de staking der Rotterdamse havenarbeiders brachten de jongste verschijnselen naar voren; en, voor wie hier en daar het oor te luisteren legt, is ook elders deze oppositie groeiend.

Dat de S. D. P. in haar 3 grootste en voornaamste afdelingen Amsterdam, Rotterdam en Den Haag uit elkaar ligt, komt omdat deze partij de meest kritische en strijdbaarste elementen tegelijk in haar rijen vertegenwoordigt; als organisatie, in leiders en leden, het meest actief zich betoont heeft.

Omreden de oppositie tegen de leiding een algemeen verschijnsel begint te worden, bedoelt „de Internationale“ dan ook minder een oppositieblad in de Soc. Dem. Partij te zijn, dan wel orgaan en middelpunt voor de oppositie in de geheele beweging der strijdbare arbeiders.

**

Het is een verouderde opvatting het bestuur der leiding van een organisatie op te dragen, of het moest wezen van eene als de S. D. A. P. er een is. Daar kiest men onderhandelaars met de bourgeoisie; knappe koppen voor het afspingelen van kleine voordeeltjes, waarvoor zulke vereenigingen dan ook juist in elkaar getimmerd zijn. Daar behoort men zich niet af te vragen hoe de leden tot zelfstandigheid op te voeden, omdat zulks maar een belemmering zou zijn tot verwezenlijking van het doel. Maar, waar de overname der productie op den voorgrond staat, moet direct aangevangen worden met het zelfstandig maken van de organisatie en de te voeren actie of politiek vrucht van gemeenschappelijk beraad en onderlinge discussie zijn. Ontbreekt dit en treedt daarvoor in de plaats het consigne van bovenaf, dan heeft zulk een partij of verbond geen reden van bestaan meer voor het socialisme.

Met veel lawaai en financiële hulp van buiten de partij kan men voor korten of

langen tijd den schijn op zich nemen van een lichaam met leefkracht; de kunstmatigheid treedt, als in de S. D. P. vroeg of laat aan den dag. Zij gaat onder of ... duikt op als concurrentiepartij van de S. D. A. P. Met nieuwe leuzen koerst het schip naar dezelfde havens.

**

Door integendeel de te volgen gedragslijn in politieke als vakbeweging in handen te leggen van de organisaties wier leden door gemeenschappelijk inzicht den weg aanwijzen, bevordert men het fundamentele meeleven, dat deze tactiek tot voorwaarde heeft en ontwijkt tevens een verder doordringen van het verwarrend begrip, als zou de leiding van het bestuur moeten uitgaan.

Al verliest hierdoor de positie van bestuurder heel wat glans en verlokking, de nuttigheid zal er bij een zuiverder opvatting slechts door winnen; want het bestuursapparaat behoort men te gaan maken tot het centraalpunt, waarin alle draden van de organisatie hun knooppunt vinden. Het tezamen brengen en houden tot al grooter werkzaamheid, is een moeilijke en geduld vergende taak; maar zonder deze elementaire opbouw consolideert men geen levend organisme. Dat wij voor bestuurder stellig onze besten naar voren moeten dringen, gebiedt anderzijds de noodzakelijkheid om gedurig de juiste plaats na te gaan, die in het groote geheel der beweging moet ingenomen worden; dus de verbinding van het gedeelte met het geheel.

Daarvoor hebben wij noodig als functionarissen, leden, die zoowel de bijzondere als algemeene beweging grondig kennen, terwijl voor voorzitter nog speciaal noodig is het vermogen om de gedachten zoo juist mogelijk saam te vatten en onder woorden te brengen; voor secretaris hietoe schriftelijk in staat te zijn.

Wanneer onze bestuurders aan deze voorwaarden voldoen dan beschikken ze over die kwaliteiten, noodzakelijk om een partij of bond in gang te houden.

Het verzorgen van de innerlijke organisatie wordt dus hun meer bepaalde taak en de bestuurders die zich hiervan juist rekenschap geven, zullen op den duur het meest de beweging omhoog voeren.

**

Hoe geheel anders is de werkelijkheid! Daar zien we de bestuurders om strijd bezorgd voor de richting die ingeslagen zal worden en ieder poogt zooveel mogelijk door persoonlijke aanhang zijn wil aan het geheel op te dringen, inplaats van eigen overtuiging in overweging te geven.

De gevaren die in intellect en welsprekendheid juist voor de arbeidersbeweging opgehoopt liggen, zijn niet te onderschatten. Een dam daartegen verantwoordende en door een regelmatige verantwoording en een systeem van directe afzetbaarheid, opdat de macht blijft daar waar ze hoort.

De ervaring, waarmede anderen hun voordeel moeten doen, heeft ons geleerd, hoezeer

het noodzakelijk is voor de leden om steeds direct voor hun rechten op te komen en niet los te laten alvorens genoegdoening is gegeven.

In dit tijdperk van sterke persoonlijke politiek heeft de organisatie elke beslissing aan zich te houden; blanco volmachten zijn bij den huidige stand der beweging uit den boeze. Commissies samenstellen moeten wij nimmer overlaten aan één bestuurslichaam, ook al zou voor de „beste“ onder de „besten“ daarmee geen plaats ingeruimd worden.

Kortom deze leus zij ons richtsnoer waar het gaat om bestuurders: „Wantrouw ze, zoolang ze niet het doorslaand bewijs geleverd hebben ons vertrouwen inderdaad waardig te zijn“.

**

Intusschen, de geest onder de arbeiders beheerscht alles, hoe fraai we ook den weg afbakenen! Een lamelendige beweging maakt zich tot schaaft, dat door de wolf, kapitalist of „leider“ opgevreten wordt. Dragen de leden der S. D. P. b.v. niet zelve: de meeste schuld, wanneer ze toelaten, dat een belachelijk uitdendel als het jongste verkiezingsprogramma als „hun“ programma werd uitgegeven; niet een voortbrengsel van den strijd der meeningen in de rijen der organisaties, maar van een kronkeling in de hersens van den „geestelijken“ leider, het denkend hoofd! Wanneer het niet meer mogelijk is, dat partijgenooten uit een weliswaar door het Partijbestuur, maar daarom nog niet door de Partij, geroeyerde afdeling, een ingezonden stuk geplaatst kunnen krijgen in het Partijorgaan, omdat dezulken geen lid meer heeten te zijn en ze eerst hun „rechten“ terug krijgen wanneer de ballotage-commissie (het P. B. der S. D. P.) gunstig over weer toetreden heeft besloten!!!

Wat al hoon voor arbeiders, die jarenlang zich de grootste offers getroost hebben om de Tribune financieel drijvend te houden en de Partij ingang te doen vinden! Maar genoeg.

Wij zullen niet voortgaan het zondenregister verder af te rollen.

Het verval in de S. D. P. is een gevolg van leidersdictatuur! Voor andere organisaties treden misschien andere bijfactoren op! Maar de grondoorzaak van alle ellende in de beweging komt uit het geringe besef voort, dat „de bevrijding der arbeidersklasse slechts het werk kan zijn van het proletariaat zelve“.

Kameraden! maakt front tegen de parasieten op uw arbeid en uw strijd. Schaart u aanen om „de Internationale“.

Het Duitse spook.

(A. K.) Hoe diep de kleinburgerlijke anti-Duitse gezindheid in de rijen van de revolutionaire socialist is ingevreten, blijkt nu weer uit een ingezonden stuk in „De Tribune“ van 26 Aug. l.l.